

и го похлупи. Иванчо почна да рита. Отъ червената кжщичка се показа една бѣлокоса бабичка. Тя дигна коритото, хвана Иванча за крака, погледна го въ очитѣ и викна:

— Ахъ, ти ли си оня, дето ловишъ съ керемиди малкитѣ врабчета и рѣжешъ съ ножича крилетѣ имъ? Чакай сега азъ да те науча!

Внесе го въ кжщи и откачи отъ стената една грамадна ножича, която бѣше направена отъ две кръстосани саби.

— Какво ще правишъ съ мене? — попита разтреперанъ като листъ Иванчо.

— Ще отрѣжа рждетѣ, които обезкрилятъ беззащитнитѣ врабчета.

— Олеле! — изпишъ съ цѣлото си гърло Иванчо и се стресна.

Събуди се и се озърна. Наоколо нѣмаше никой. Само той

въ помръкналата тиха стая и врабчето въ пазвата му. Дълго си търка съненитѣ очи. Сетне бръкна въ пазвата си, извади притихналото пиле, отвори прозореца и го пушна.

Врабчето хврѣкна и потъгна въ хладната зимна вечеръ.

А. Каралийчевъ.

